

DIUMENGE IV DE PASQUA (B)

Homilia del P. Josep M. Sanromà, rector del Santuari de Montserrat

3 de maig de 2009

Ac.4,8-12. IJo.3,1-2. Jo.10,11-18

Ja fa alguns anys, en una estona de diàleg amb un grup de joves, em preguntaren quina escena evangèlica escolliria per resumir el contingut i el sentit de la vida cristiana i per què. Els vaig dir de seguida: el matí de pasqua, perquè hi veig el cristià en recerca del seu Senyor, a voltes amb la sensació d'anar a les fosques, com de nit, i sabent que el sepulcre està tancat i guardat, però malgrat tot, la fe en Jesús i tot el que d'ell n'ha rebut al llarg dels anys el fa continuar fent camí; i de cop la sorpresa, la tomba buida, Jesús ha ressuscitat, no hi és allà, no el busquis mort perquè és viu, diuen uns testimonis asseguts a l'entrada del sepulcre; Déu Pare ha confirmat així l'obra i la vida de Jesús per tal que creguem en ell; el mateix dia uns que feien camí, més aviat desanimats l'han reconegut al moment de partir el pa, però han obert els ulls massa tard; i el grup de deixebles no s'ho creien fins que se'ls ha aparegut i ha menjat amb ells, retraient-los la seva poca fe; i amb aquesta mateixa fe, poca o molta, continuem fent camí avui. Jesús ressuscitat és la plenitud, la raó i la força de la vida del cristià, sempre i quant la seva fe sigui quelcom de real i concret en el seu dia a dia, com ho és seure a taula compartint l'àpat com farem ara.

Un dels joves que m'escoltava em preguntà: però, ho saps segur que Jesús va ressuscitar? No, li vaig dir, no ho sé ni molt ni poc segur, però ho crec, no em fa falta més; ja m'agradaria saber què va passar aquell matí i què van viure els amics de Jesús que els transformés la vida d'aquella manera, i tant que m'agradaria, però també crec que un dia ho arribaré a saber; de moment però em toca intuir-ho des d'allò que la petita experiència de fe de cada dia em fa sentir, i això és el que em porta a creure i, d'alguna manera a entendre, que el matí de pasqua és el segell d'autenticitat amb el qual Déu Pare marca, com un orfebre marca la seva obra, la vida de Jesús i la de la comunitat cristiana.

Hi ha qui pensa que la vida de Jesús sense la resurrecció hauria estat un fracàs; però no podem oblidar tots els moments, que avui diríem "d'èxit" i que Jesús en deia de "presència del Regne", en els quals la seva paraula i els signes que feia capgiraven la vida dels qui s'hi apropaven creient i confiant en ell, o bé els sorprenia amb la severitat amb què tractava als qui li posaven paranys per fer-lo caure i havien de retirar-se; tanmateix, és cert que tot això quedà eclipsat per la mort de Jesús a la creu, però fixem-nos en un detall d'aquell matí de pasqua: malgrat saber que el sepulcre estava tancat i vigilat, hi ha un grup de dones que per amor a Jesús, van al sepulcre per ungir el cos mort de l'amic a qui estimen profundament perquè amb la seva presència va capgirar el sentit de la seva vida, aquest és l'èxit o el miracle de la vida de Jesús, i la caminada de nit els val ser testimonis de la resurrecció, el sepulcre és buit, l'amic els surt a l'encontre, creure esdevé motiu de goig i d'esperança, la mort ja no tindrà mai més l'última paraula si l'escoltem i creiem en ell que desitja que la nostra vida trobi també el seu sentit autèntic.

Si els signes de Jesús afectaven directament als seus seguidors, la seva resurrecció ens afecta a tots, als deixebles d'aleshores i als creients d'avui, tots, pel nom de Jesús som cridats per la fe, com el paralític de la porta bonica va ser cridat per Pere, a aixecar-nos i a caminar, és la vida nova. En el nom de Jesús se'ns dona la salvació que ningú més ens pot portar, en nom seu feien miracles els deixebles i els continuen fent avui; el nom de Jesús és el que Déu Pare ens dona com a penyora del seu amor inesgotable, no només enviant-nos a Jesús, fet un com nosaltres, sinó també i gràcies al seu sacrifici, reconeixent-nos com a fills; i és com a fills que ens cal fer el nostre camí de fe vers el Pare tot i la fosca que ens pugui suposar el no sentir-nos reconeguts o el tenir la sensació de que per a alguns fem nosa. ¿No serà potser que no acabem de dir ben clar el que vivim i el que rebem de la nostra fe, o que la nostra manera de viure no acaba de ser conseqüent amb el que diem que

creiem? ¿Voleu dir que si la fe no ens identifiqués una mica més com a persones positives i esperançades, no se'ns mirarien d'una altra manera?

L'Evangelí ens ha proposat la imatge de Jesús com el Bon Pastor que dona la vida per les ovelles, que no les deixa enrere ni les abandona davant el perill. Però per més bo que sigui el pastor, si les ovelles no el coneixen no el segueixen. Escoltem-lo bé al nostre Pastor, deixem que la seva paraula entri endins, que la seva imatge se'ns gravi profundament en el cor. Estem al bell mig del temps de pasqua, al final el Senyor ens donarà el seu Esperit i ens enviarà a ser pastors en nom seu; que aquest signe de confiança en nosaltres, ens trobi amarats del seu mateix amor i de la seva mateixa fe i confiança en el Pare que es nodreixen dels moments d'encontre amb ell en la pregària i en la paraula i que renoven i transformen dia a dia la nostra vida.